

21. DAN CAMINA

Besede na kamnu

Torek, 12. septembra 2017

Oblaki se valijo čez gozdnata pobočja sosednjih hribov. Praproti, trnovi grmički, resje, trave in perilo pred osamljenimi hišami trepečejo ob poti. Samo na trenutke se kakor iz sanj prikaže kak topel sončni žarek. Mraz je. Silovit in mrzel veter se zaganja v kamnite zidove hiš v Foncebadónu [fonsebadónu], se podi okoli voglov in kot čas odnaša stran mnogo stvari in misli in besed, jaz pa pod streho nekdanje cerkve ležim na pogradu in pišem besede na kamen. Pomembne besede. V mojem življenju označujejo ljudi, ki sem jih ljubil in so odšli, jaz pa sem ostal z njimi. Ne zamerim jim več. Oni so naredili, kar so morali, kar je bilo treba, jaz pa ne. Zdaj, ko to pišem, namreč vidim, da zato nikdar nisem bil to, kar sem. Nikdar nisem sprejel tega, kar sem. Bil sem človek preteklosti.

To je lep okrogel kamen, ki sem ga pobral včeraj na samotni poti pred Astorgo, v tistih trenutkih, ko sem se počutil najbolj skrušen in krhek. S seboj sem ga prinesel, ker je to, kar sem danes jaz. In nanj pišem stvari, ki jih želim pustiti na tej poti. Tradicija namreč veli, da je treba pod križem na Cruz de Hierro [krus de jero] (Železni križ), ki je najvišje ležeča točka te poti, nekaj pustiti, se od nečesa ločiti. Jaz želim pustiti ta kamen in vse, kar piše na njem.

»Eno ti manjka: pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim, in imel boš zaklad v nebesih; nato pridi in hôdi za menoj!« (Mr 10,21).

Zakaj vem, da je čas za to? Medtem ko sem danes na prijazno blagem vzpenjanju mimo starih kamnitih vasic po poti razmišljaj, so se pred nami kar vrstile živopisane mavrice. Od enega do drugega konca obzorja so se bočile. Sonce nam je delalo pot skozi gmote črnih oblakov, ki so viseli nad gorami in nam grozili tudi z občasnimi kapljicami, in nam tako ustvarjalo nekakšna vrata, skozi katera moramo iti.

Na tej poti ni naključij. Skozi ta vrata moram iti.

Zato zdaj pišem. Počasi in težko gre s svinčnikom po kamnovi grobi koži. Zatika se. Težko pišem, cmok imam v grlu. Vsaka črka je kot zarez v moje srce. Od nečesa, kar mi je pomembno, dragoceno, se ločujem. A čutim, da je prišel čas za to. Jutri me vznemirja.

Počasi odkrivam, da na tej poti pravzaprav sploh ne gre za to, kar sem mislil od začetka, da se moram na njej spremeniti. Ne, bolj gre za to, da počasi sprejemem to, kar sem, in začnem tako tudi živeti. Z vsemi strahovi in šibkostmi ter napakami, ki jih nosim s seboj in ki jih bom nosil za vedno. Ne gre za nobeno zmago, za noben uspeh, za noben odgovor, za nobeno revolucijo. Gre samo za to, da sprejemem sebe, da sprejemem to, kar sem. Duhovnik. Minljiv in lep kot mavrica na nebu.

Marija, nekaj se rojeva v meni, vem, da se moram spremeniti. Vsak začetek je težak, a je pot enostavno preprosta, kadar veš, da nisi sam. Samo to te prosim, ostani z menoj in daj mi vedeti, da nisem sam. Tudi če samo s tišino. Amen.